

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 447/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetihó (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Marošom Ježíkom, Mnoheľova 17, Poprad, proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 204/2008, postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 891/2014 z 28. februára 2018 a postupu a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2021 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 203/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. mája 2022 domáha v petite vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi všeobecných súdov v záhlaví označených konaniach. Súčasne sa domáha, aby ústavný súd mu priznal spolu 10 000 eur za porušenie týchto práv, ktoré sú povinné zaplatiť okresný súd (3 000 eur), krajský súd (6 000 eur) a najvyšší súd (1 000 eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezú ústavného súdu. Okrem toho sa v petite v bode 3 až 5 domáha vyslovenia porušenia základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu (právo na zákonného sudcu, pozn.), zrušenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, alternatívne aj rozsudku krajského súdu a vrátenia veci týmto súdom na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie náhrady trov konania vzniknutých pred ústavným súdom a v závere navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť právoplatných rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu do skončenia konania vo veci samej pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 204/2008 o ochranu osobnosti, ktoré začalo 1. marca 2004, vystupoval sťažovateľ ako žalobca.

3. Okresný súd rozsudkom z 9. mája 2012 rozhodol, že žalovaná spoločnosť [REDAKOVANÉ], sa má ospravedlniť sťažovateľovi za zverejnenie nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov a tvrdení odvysielaných v apríli 2001 v publicistickej relácii Paľba a za neoprávnené poškodenie jeho cti, dôstojnosti a dobrého mena. Žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 eur. Vo zvyšku návrh zamietol. Žalovaná je povinná uhradiť sťažovateľovi náhradu trov konania 1 397,06 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 4 007,57 eur do rúk právneho zástupcu sťažovateľa. V rámci konania pred súdom 1. inštancie mala žalovaná so sťažovateľom údajne záujem uzatvoriť mimosúdnu dohodu, na základe ktorej by plnila nemajetkovú ujmu, avšak nesúhlasila s úhradou trov konania sťažovateľovi, preto k uzavretiu dohody nedošlo.

4. Proti rozsudku podala odvolanie žalovaná. Krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu a rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ následne napadol rozhodnutie dovolaním, v ktorom za dovolací dôvod považoval to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP)].

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol, dôvodiac, že dovolanie nie je prípustné. Súčasne určil, že sťažovateľ ako žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému postupu a rozhodnutiam všeobecných súdov podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej po rozsiahlom opise skutkového stavu a zhrnutí obsahu vydaných rozhodnutí všeobecných súdov v podstatnom argumentuje, že:

a) celkovou dĺžkou konania pred všeobecnými súdmi, ktoré trvalo viac ako 17 rokov, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Konanie pred súdom prvej inštancie prebiehalo skoro 8 rokov, krajským súdom 4 roky a najvyšším súdom 3 roky. Vec ešte nie je právoplatne skončená v časti konania o trovách konania. Ide tak o exemplárne prieťahy v konaní pred všetkými inštanciami súdov;

b) rozhodnutiami najvyššieho súdu a krajského súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 1 ústavy tým, že na jednej strane uvádza najvyšší súd dôvody, pre ktoré vyhodnotil dovolanie ako neprípustné, v dôsledku čoho dovolanie odmietol podľa § 447 Civilného sporového poriadku, na strane druhej v bode 26 a 27 odôvodnenia rieši odklon rozhodnutia odvolacieho súdu od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“ s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 13/2012, čo dovolací súd mal skúmať po tom, keď dospeje k záveru, že dovolanie je prípustné;

c) ide o zmätočné a prekvapivé rozhodnutie dovolacieho súdu, v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 228/2019 z 28. októbra 2020);

d) dovolací súd mu nedal riadnu odpoveď na jeho námietky v bode IV dovolania, kde riadne špecifikoval právnu otázku (*„za vecnú kritiku je považovaná taká kritika, ktorá vychádza z pravdivých východiskových podkladov a ktorá z nich zároveň logicky odvodzuje zodpovedajúce úvahy. Ak nie sú tieto podklady pravdivé a ak je hodnotiaci úsudok difamujúci, nemožno kritiku považovať za prípustnú. Ak vybočí kritika z uvedených medzí prípustnosti resp. oprávnenosti, ide o exces, ktorý je potom hodnotený ako zásah do osobnosti fyzickej osoby spojený s príslušnými nepriaznivými občianskoprávnymi sankciami v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka“*);

e) s poukazom na rozhodnutia ústavného súdu č. k. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020, podľa ktorého «Najvyšší súd sa pri posudzovaní dovolacej právnej otázky nemôže zamerať len na jednu vetu, ktorú dovolateľ prípadne v dovolaní označí ako právnu otázku, a izolovať sa od toho, ako je vymedzený dovolací dôvod. Právna otázka podľa § 421 CSP a dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie) podľa § 432 CSP sú „spojené nádoby“, preto najvyšší súd nemôže posudzovať prípustnosť dovolania striktne len na základe toho, ako dovolateľ túto prípustnosť formálne vymedzil na konkrétnom riadku svojho podania. Je potrebné brať do úvahy aj dovolací dôvod, vyabstrahovať z neho právnu otázku podľa § 421 CSP a až následne možno posúdiť, (a) či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a (b) či ide o otázku, ktorá napĺňa niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP. Teda na jednej strane je potrebné pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky», ako aj na rozhodnutie ústavného súdu č. k. II. ÚS 342/2019 (nález z 15. apríla 2020, bod 47), podľa ktorého „Pokiaľ dovolateľ v podanom dovolaní vymedzí právnu otázku (právne otázky) v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 421 ods. 1 a § 432 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, potom (za splnenia ostatných zákonných podmienok) je povinnosťou najvyššieho súdu meritórne sa podaným dovolaním zaoberať. Nesplnenie tejto povinnosti je porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s účinkami denegationis iustitiae.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56

ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], v časti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde a tiež z dôvodu neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namiatanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote napadnutými postupmi okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu:

9. Ústavný súd pri posudzovaní s'ťažnosti, ktorou s'ťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej ústavný súd poskytuje týmto právam ochranu len vtedy, ak bola s'ťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namiatanému porušeniu týchto práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď s'ťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd s'ťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

10. Právoplatnosťou rozsudku krajského súdu v spojení s uznesením najvyššieho súdu bola nastolená právna istota s'ťažovateľa a napadnuté konania na všetkých stupňoch sústavy súdov (vrátane dovolacieho). Predpokladom vyslovenia porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je stav trvajúceho konania vedeného všeobecným súdom, v ktorom je súd nečinný alebo koná spôsobom nevedúcim efektívne k nastoleniu právnej istoty s'ťažovateľa. Tento predpoklad v čase uplatnenia ústavnej ochrany ústavnou s'ťažnosťou už nebol splnený. Ide teda o uplatnenie ústavnej ochrany v procesnej situácii, ktorá vylučuje možnosť vysloviť porušenie označeného práva postupom všeobecných súdov v napadnutom konaní.

11. Jednou zo základných pojmových náležitostí s'ťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv s'ťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto s'ťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

12. Ústavný súd pri hodnotení veci konštatuje, že okresný súd vo veci samej rozhodol ešte v roku 2012, krajský súd v roku 2018 a najvyšší súd v novembri 2021, teda ich postupmi v čase doručenia ústavnej s'ťažnosti v máji 2022 už nemohlo dochádzať k žiadnym priet'ahom, pretože stav jeho právnej neistoty bol odstránený a nedochádzalo k porušeniu s'ťažovateľových práv. Ako uvádza s'ťažovateľ, uznesenie najvyššieho súdu mu bolo doručené 29. marca 2022, keď podľa zistenia ústavného súdu nadobudlo aj právoplatnosť. Dňa 12. augusta 2022 bolo okresným súdom vydané uznesenie o trovách konania, na základe ktorého mal s'ťažovateľ uhradiť 3 284,76 eur (trovy prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho súdu). Proti tomuto uzneseniu podal 14. septembra 2022 s'ťažnosť s'ťažovateľ. Jeho s'ťažnosť doručuje okresný súd v súčasnosti právnenému zástupcovi žalovaného na vyjadrenie.

13. Námietky sťažovateľa týkajúce sa neskončenia konania o náhrade trov konania sú síce čiastočne pravdivé (k rozhodnutiu o náhrade trov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania došlo až po podaní ústavnej sťažnosti), ale táto okolnosť nedosahuje takú intenzitu, aby si to vyžadovalo zásah ústavného súdu.

14. Hoci celková dĺžka napadnutého konania z ústavnoprávneho hľadiska nenapĺňala požiadavku dosiahnutia súdneho rozhodnutia v primeranej lehote, zároveň je nevyhnutné zdôrazniť tú skutočnosť, že sťažovateľ mal dostatočný časový priestor domáhať sa ochrany svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru oveľa skôr, v súlade so zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelým patrí právo. Toto konštatovanie je súladné s konštantnou a jednoznačnou judikatúrou ústavného súdu, v zmysle ktorej je opodstatnená ústavná sťažnosť na prietahy v konaní pred súdom adresovaná ústavnému súdu len potiaľ, pokiaľ sťažovateľ nedisponuje právoplatným a doručeným rozhodnutím vzídeným z konania, ktorého sa namietané prietahy týkajú. Ústavný súd nemá dôvod sa od tejto rokmi potvrdzovanej judikatúry odkloniť.

15. Preverení aktuálneho stavu napadnutého konania ústavný súd uzatvára, že v konkrétnom prípade sťažovateľa prichádza do úvahy v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti výlučne posúdenie postupu okresného súdu pri rozhodovaní o výške trov konania, čím zároveň vymedzil predmet svojho prieskumu.

16. Podľa § 262 Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 prebieha rozhodovanie o trovách konania, na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, v dvoch fázach, a to tak, že najskôr sudca v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne o nároku na náhradu trov konania, a po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súdny úradník samostatným rozhodnutím.

17. V napadnutom konaní bola tzv. „prvá fáza“ rozhodovania o náhrade trov ukončená vydaním rozsudku krajského súdu o náhrade trov odvolacieho konania v bode IV výrokovej časti tak, že žalovanému priznal nárok odvolacieho konania v rozsahu 79 %, ako i dovolacieho konania o trovách. Následne okresný súd po rozhodnutí najvyššieho súdu z 25. novembra 2021 rozhodol o výške trov celého konania uznesením zo 14. augusta 2022, proti ktorému podal sťažovateľ sťažnosť 14. septembra 2022, o ktorej dosiaľ okresný súd nerozhodol.

18. Časový úsek od rozhodnutia najvyššieho súdu do rozhodnutia okresného súdu (obdobie 8 mesiacov) ústavný súd nevyhodnotil ako nečinnosť okresného súdu, ktorá by svojou intenzitou dosahovala ústavný rozmer, ak navyše sťažovateľ predtým nepožiadal okresný súd, aby o trovách rozhodol skôr, ale podal sťažnosť ústavnému súdu. Navyše, už vedel, že spor prehral a bude nahrádzať trovy konania protistrane.

19. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, ÚS 92/03, III. ÚS 359/08).

20. S prihliadnutím na to, že vo veci samej bolo už dávno právoplatne rozhodnuté, a skutočnosť, že postup okresného súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa nevyznačoval prietahmi ústavnej úrovne, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu:

21. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti v tejto časti konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti indikuje, že je zastúpený advokátom (ktorý ju podpísal), jeho ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 43 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde. Predovšetkým z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. V tejto časti ústavná sťažnosť však vykazuje nedostatok zásadného charakteru spočívajúci v tom, že sťažovateľ žiada vysloviť porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ale jeho celá argumentácia, naopak, smeruje iba k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami označených súdov. Takisto navrhuje alternatívne zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a vrátenie vecí na ďalšie konanie obom súdom, uvedená požiadavka tiež nie je pre ústavný súd jednoznačná, teda jasná a vykonateľná. Tvrdenia o porušení ustanovení ústavy a dohovoru, ktoré sťažovateľ uvádza v odôvodnení sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorý musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť prevzatý do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

22. Vo vzťahu v petite označenému základnému právu na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ktorý článok ústavy upravuje iné základné právo, ako uvádza sťažovateľ právo na zákonného sudcu, navyše ani neponúka žiadnu právnu argumentáciu. Ústavný súd teda konštatuje, že ústavná sťažnosť nespĺňa v tejto časti zákonom predpísané esenciálne obsahové náležitosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti mohol odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom. Začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ovládané dispozičnou zásadou, ktorá prenáša procesnú zodpovednosť za podobu, v akej sa mu poskytne ústavno-súdna ochrana, na sťažovateľa. Práve sťažovateľ je povinný predložiť ústavnému súdu formálne vybavený návrh na začatie konania (ústavnú sťažnosť), na základe ktorého bude ústavný súd pri predbežnom prerokovaní schopný utvoriť si úsudok o (ne)splnení procesných podmienok na ďalšie konanie o ústavnej sťažnosti. To však sťažovateľ nesplnil.

23. Napriek uvedenému konštatovaniu ústavný súd pre úplnosť dodáva, že závery a úsudky krajského súdu v bodoch 9 až 14 na s. 14 až s. 21, ktoré sťažovateľ dobre pozná, hodnotí ústavný súd ako logické a jasné, plne zodpovedajúce kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu.

24. Obdobne i napadnuté uznesenie najvyššieho súdu na 13 stranách (body 9 až 30) považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné. Prijateľný je aj záver najvyššieho súdu, že za ustálenú

rozhodovaciú prax dovolacieho súdu nemožno považovať sťažovateľom uvádzané rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, Ústavného súdu Českej republiky, ako aj ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Uznesenie po obsahovej stránke nepredstavuje žiadny exces v podobe nedostatočného či nepreskúmateľného odôvodnenia, prípadne exces v podobe extrémneho nesúladu medzi skutkovými zisteniami a na nich aplikovaným právnym posúdením. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017), že otázku, kedy je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017).

25. Z týchto dôvodov ústavný súd považoval ústavnú sťažnosť v tejto časti aj ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. *Obiter dictum* ústavný súd uvádza, že ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje aj také konkrétne námietky, ktoré sťažovateľ predtým ani nenamietal v konaní pred všeobecnými súdmi, napr. v predloženom dovolaní, pokiaľ ide o jeho argumenty opierajúce sa o ďalšiu uvádzanú konkrétnu judikatúru ústavného súdu v bode 6 písm. c) a e), preto v tejto časti je ústavná sťažnosť neprípustná aj podľa § 56 ods. 2 písm. d) tohto zákona v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde a z toho dôvodu sa jeho námietkami ústavný súd už bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu